

בגין איים על קארטר ביהודים,

קארטר נזף בו באזני ישראל,

וגאולה כהן ערכה את ההצגה הגדולה

דברי בגין היו אכזבה. הוא התעכב ארוך כות על "הסאגה האמריקאית", כלשוננו, ולפי גירסתו שלו — כאילו בא ללמד את האורחים את תולדות עמם וטיב האינטרסים שלו. זוהי מחלה ישראלית נוספת, וקשה מאד לסבול אותה. קארטר חייך באדיבות.

לאחר מכן בא קטע, שאי-אפשר היה להבינו אלא כאיום של בגין על הנשיא קארטר. אי-פרופו שום-דבר, החל מדבר לפתע על חמשת מיליון היהודים האמריקאים, הקיבוץ היהודי הגדול והחזק ביותר בעולם. הדברים נשמעו כניסיון להקים את המיליונים האלה נגד נשיאם, אם יסטה מדרכו של בגין.

אחר-כך בא הסיפור על "פסיכיהנייר", שהוכיח גם הוא כי הפער בין בגין ובין אורחו ועמיתו המצרי אינו פער מדיני מעשי בלבד, אלא גם פער בגישת-היסוד (ראה הנתון).

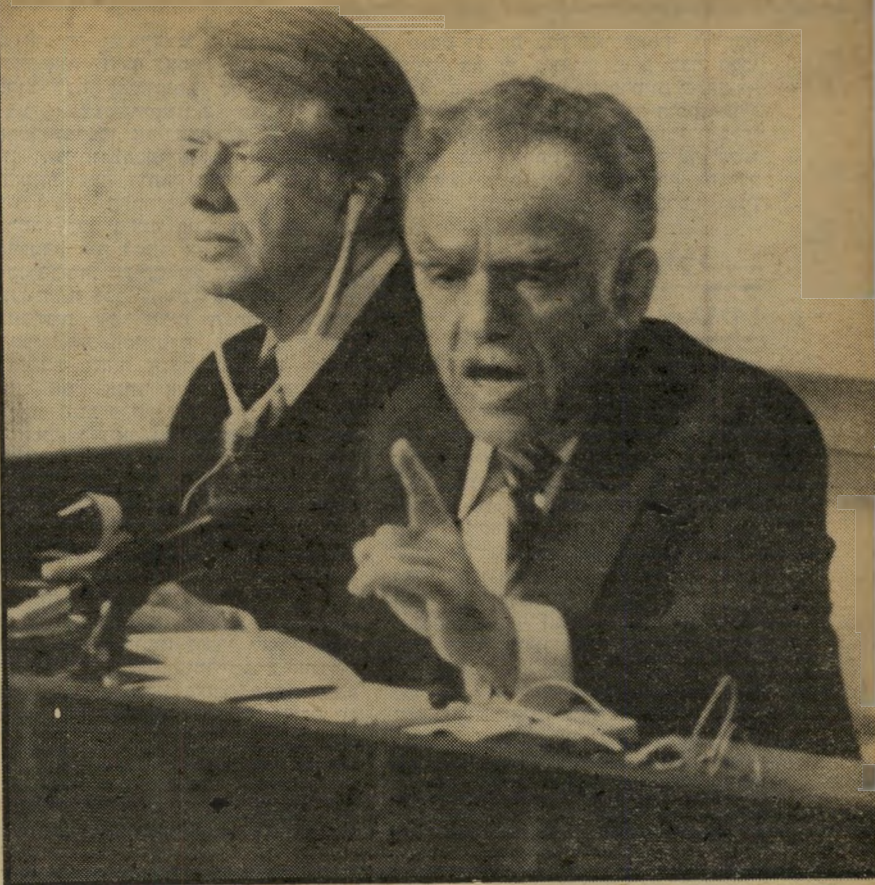
נאומו של קארטר עצמו היה כנאום של עסקן אמריקאי חביב וגמיש. רוב דבריו היו כנאום חגיגי של הנשיא בסעודת-התרמה בבוסטון או בסאן-פראנציסקו. אחר-כך באו כמה רמזים עדינים אך ברור

נאמר בהם, מאשר מה נאמר לפני הנאומים היו כמה רגעים של התרגשות. מקורה היה — למרבה הפלא — במוסיקה.

איני יודע אם הציבור, שעקב אחר המסיבה בטלוויזיה, הבחין בכך. אייזק שטרן ניגן קטע של בטהובן, והנוכחים הקשיבו בנימוס. לאחר מכן ניגן קטע של היידן — ואז, באורח מופלא, לכדו הצלילים את הנוכחים. היה בהם משהו מן הקדושה, שרומם את הלב. שלא כמו הנאומים, אמרה המוסיקה למנהיגים: אתם עוסקים במלאכה קדושה. היו אחראיים!

לעומת זאת, יש דברים שאנחנו, המוזיקאים, לא הבחנו בהם — ושדווקא צופי הטלוויזיה יכלו לראותם. באמצעות מכשירי הפלא הרואה פרטים דקים. למשל: שבי משך כל הסעודה שוחח הנשיא האמריקאי רק עם אופירה נבון, שישבה לימינו, והתרעם לגמרי מעליזה בגין, שישבה משמאלו. הנאומים איכזבו — כולם.

קיוויתי שהנשיא יצחק נבון ינצל את ההזדמנות כדי להגיד כמה מילים לעמים הערביים, אולי בשפתם — דברים מלב אל לב, מן הסוג שהוא אמון עליהם. נראה

ההצגה ששל גאולה

מה הריני הראשון היה ברור כי לא זיהוה זאת ישיבה רגילה של הכנסת, ובוודאי לא ישיבה חגיגית רגילה. לפני 17 חודשים עמד על הדוכן הזה אנור אליסאדאט. באולם שררה אז דממה דקה — אותה דממה שבה שוכן, כדברי התנ"ך, אלוהים.

בינתיים התנהל המשא-ומתן, הנראה כאינסופי. הגישות התחדדו. בתוך הארץ קיימת עתה מחלוקת נוקבת. אי-אפשר היה לצפות לכך שהכנסת תשב בשקט, כעדה של ניצבים בשכר-יומי, ותקשיב בדממה לדבריהם של שלושה אנשים, ראשי המימד סד של ארצות-הברית וישראל.

אילו רצו להבטיח שקט, צריכים היו להשיג מראש הסכמה כללית על נוהל שיאפשר התבטאות נאותה של העמדות הנוגדות. אילו נמצאה דרך התבטאות נאיר תה כזאת של אנשי ארץ-ישראל השלמה, קסידי מוסקווה והדוגלים בשלום ישראלי-פלסטיני, יתכן וניתן היה למנוע את ההצגה הבלתי-מכובדת.

אולם לא נעשה כל מאמץ למצוא דרך כזאת. לכן, כאשר התכנסה הישיבה, דקות אחדות אחרי השעה ה-12 בצהרי היום השני, היה ברור כי הישיבה תהיה סוערת. עוד במינוחן, קודם שהחלה הישיבה, אמרו הח"כים, בחיוך: "בוודאי תהיה הצגה של גאולה".

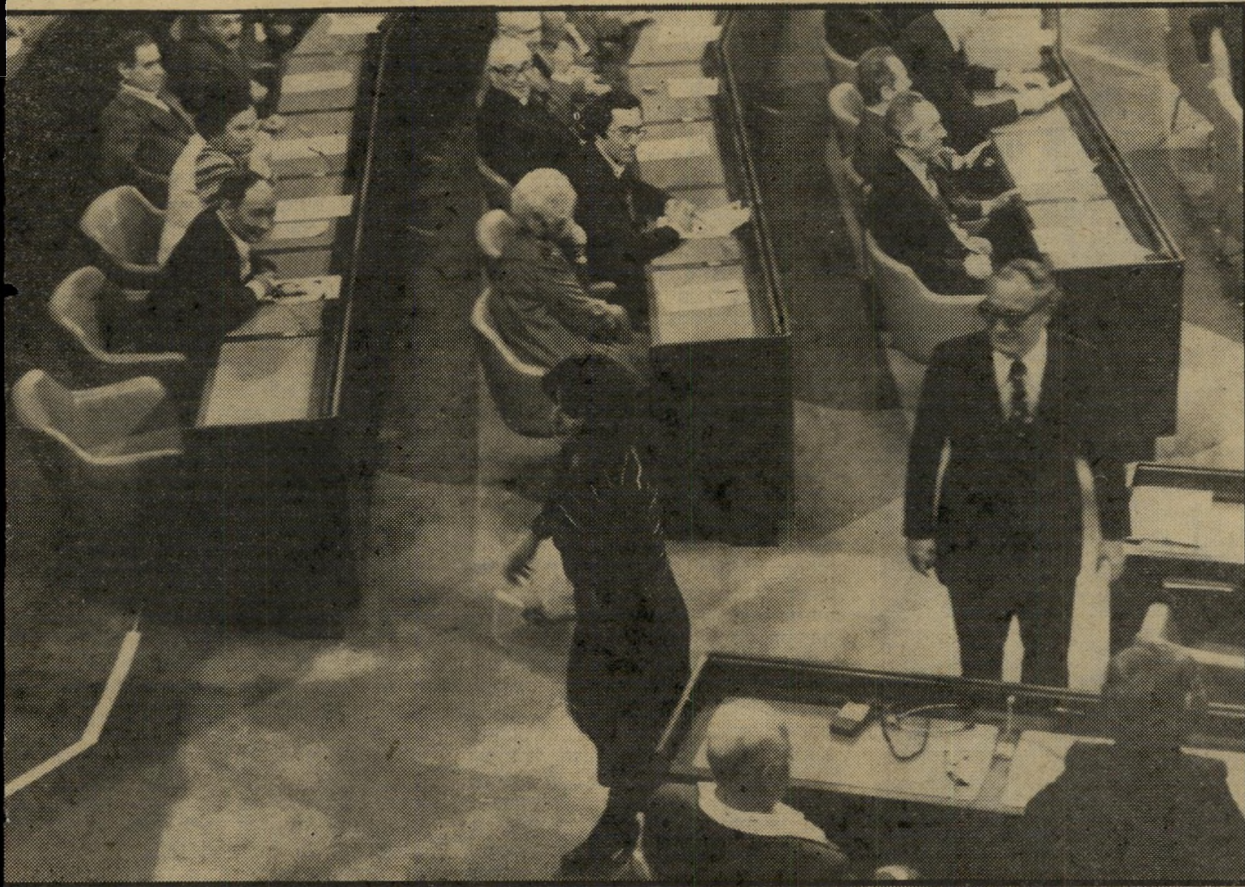
אהבה

בלי קינאה

אך איש לא שיער מראש מה תהיה חומרת ההפרעה. בשעה האחרונה לפני פתיחת הישיבה עוד עשה יו"ר הכנסת, יצחק שמיר, מאמץ נואש. הוא כינס את יושבי-ראש הסיעות, ביקש מהם, "הבטחה ג'נטלמנית" שהח"כים יסתפקו בקריאות בנינים קצרות, ולא יגיבו איש על קריאות רעהו.

היה זה הסכם בלי הנוגעים בדבר — כי גאולה כהן ושות' אינם נשמעים ליושר ביראש הסיעות שלהם.

(אשר לעצמי, החלטתי עוד קודם לכן לנהוג כדרכי: לקרוא בשעת הצורך קריאות קצרות וענייניות, כדי להבהיר לעולם ולגימי קארטר כי יש בכנסת פטריוטים ישראלים המוכנים לשלום-אמת עם העם הפלסטיני, כך נהגתי. קראתי שלושי-ארבע

יציאה דרמטית

אחרי שהשיגה את מבוקשה, ומליאת הכנסת החליטה על גירושן מן הישיבה, יוצאת גאולה כהן מאולם הכנסת. על פניהם

קריאות קצרות למנחם בגין ולשימרון פרס.)

הוויכוח הפומבי בין המנהיגים התחיל עוד בערב לפני-כן.

סעודה המונית חגיגית אינה במה טובה להשמעת נאומים בעלי-משמעות, וגם המסיבה שנערכה בכנסת ביום הראשון בערב לא הרגה מכלל זה. רוב הדברים היו שטרי חים ורדודים. היה יותר חשוב מה לא

של עמיתיה מצטיירת הבעה אחידה של ליגלוג, גם חבריה לדיעה, כמו עמוס הדר (התחתון בשורה השמאלית), צוחקים בפה מלא, נראה כי הכל הבינו כי גאולה בייתה הכל כדי להגיע לרגע זה.

ריס: השלום צריך להקיף את, כל עמי המיורח התיכון" (קרי: גם הפלסטינים); אסור שיהיה זה שלום הנחתם מאונס, באי-רצון. היתה זאת עקיצה ברורה, רמז על חוסר חדות-השלום של ממשלת-ישראל.

הוץ מזה, אמר קארטר, אנו אוהבים את ישראל, אך איננו קנאים". אנחנו רוצים שיהיו לה ידידים נוספים. (קרי: אין לנו עניין בישראל מבודדת. איננו

כי מפאת ריב-הסמכויות בינו ובין ראש-הממשלה, לא העז לעשות זאת. וחבל, דווקא בשעה כזו, כשהעולם כולו הקשיב, היה מן הראוי לנצל את העובדה כי נשיא-ישראל הוא אדם בן-המיורח, הדובר ער-בית רהוטה.

כרגיל, כללו דברי נבון כמה ציורי-לשון יפים, ואפשר היה להאזין להם בהנאה. כך עשה, באופן בולט, הנשיא קארטר.